

Strona pozwana: Zjednoczone Królestwo Wielkiej Brytanii i Irlandii Północnej

Żądania strony skarżącej

- stwierdzenie, że poprzez brak wyrównania utraty danej kwoty zasobów własnych, która powinna była zostać ustalona i udostępniona budżetowi Unii na podstawie art. 2, 6, 10, 11 i 17 rozporządzenia 1552/1989 ⁽¹⁾ (art. 2, 6, 10, 12 i 13 rozporządzenia 609/2014 ⁽²⁾), gdyby świadectwa wywozowe w odniesieniu do przywozu aluminium z Anguilli w latach 1999-2000 nie zostały wydane niezgodnie z art. 101 ust. 2 decyzji 91/482/EWG ⁽³⁾, Zjednoczone Królestwo Wielkiej Brytanii i Irlandii Północnej uchybiło zobowiązaniom ciążącym na nim na mocy art. 5 (następnie art. 10) Traktatu ustanawiającego Wspólnotę Europejską (obecnie art. 4 ust. 3 Traktatu o Unii Europejskiej), oraz
- obciążenie Zjednoczonego Królestwa Wielkiej Brytanii i Irlandii Północnej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

1. W okresie od marca 1999 r. do czerwca 2000 r. aluminium pochodzące z państw trzecich i najpierw przywożone do Anguilli było, po dokonaniu ponownego wywozu z Anguilli, przywożone do Włoch. Władze Anguilli zapewniały dotację dla transportu w zakresie wywozu w kwocie 25 USD za tonę metryczną (zwaną dalej „pomocą w zakresie transportu”) w odniesieniu do towarów przewożonych tranzytem przez Anguillę. Ta „pomoc w zakresie transportu” zapewniona przez Anguillę dla przewożonych tranzytem towarów i odpowiadająca zwrotowi cła powodowałaby stwierdzenie niedopuszczalności zwolnienia celnego w przypadku ponownego wywozu z Anguilli i przywozu do UE. Władze Anguilli błędnie zastosowały art. 101 ust. 2 decyzji 91/482/EWG poprzez wydanie świadectw wywozowych, pomimo że przesłanki ku temu nie zostały spełnione. W następstwie naruszenia art. 101 ust. 2 decyzji 91/482/EWG wynikającego z błędnego wydania przez Anguillę świadectw wywozowych Włochy miały trudności w pobraniu cła na podstawie art. 24 WE (obecnie art. 29 TFUE).
2. Zjednoczone Królestwo jest finansowo odpowiedzialne za utratę tradycyjnych zasobów własnych spowodowaną przez wydanie świadectw wywozowych niezgodne z art. 101 ust. 2 decyzji 91/482/EWG. Władze Zjednoczonego Królestwa nie podjęły wszystkich właściwych środków w celu ochrony finansowych interesów Unii oraz w celu zapewnienia prawidłowego zastosowania decyzji 91/482/EWG przez organy Anguilli. Każde państwo członkowskie ma obowiązek zapewnić, że jego terytorium zamorskie prawidłowo stosują wszelkie obowiązujące je akty prawne, takie jak decyzja 91/482/EWG, w celu skutecznej ochrony finansowych interesów UE.
3. W przypadku gdy działanie lub zaniechanie organów danego państwa członkowskiego prowadzi do utraty zasobów własnych, Unia powinna otrzymać równowartość kwoty utraconych zasobów własnych. Tym samym Zjednoczone Królestwo powinno zrekomensować budżetowi Unii całkowitą kwotę utraconych zasobów własnych oraz uiścić odsetki za zwłokę na podstawie art. 11 rozporządzenia nr 1150/2000 ⁽⁴⁾.

⁽¹⁾ Rozporządzenie Rady (EWG, Euratom) nr 1552/89 z dnia 29 maja 1989 r. wykonujące decyzję 88/376/EWG, Euratom w sprawie systemu zasobów własnych Wspólnot (Dz.U. L 155, s. 1)

⁽²⁾ Rozporządzenie Rady (UE, Euratom) nr 609/2014 z dnia 26 maja 2014 r. w sprawie metod i procedury udostępniania tradycyjnych zasobów własnych, zasobów własnych opartych na VAT i zasobów własnych opartych na DNB oraz w sprawie środków w celu zaspokojenia potrzeb gotówkowych (wersja przekształcona) (Dz.U. L 168, s. 39)

⁽³⁾ Decyzja Rady z dnia 25 lipca 1991 r. w sprawie stowarzyszenia krajów i terytoriów zamorskich z Europejską Wspólnotą Gospodarczą (Dz.U. L 263, s. 1)

⁽⁴⁾ Rozporządzenie Rady (WE, Euratom) nr 1150/2000 z dnia 22 maja 2000 r. wykonujące decyzję 94/728/WE, Euratom w sprawie systemu środków własnych Wspólnot (Dz.U. L 130, s. 1)

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Gerechtshof Den Haag (Niderlandy) w dniu 13 lipca 2017 r. – Staat der Nederlanden/Warner-Lambert Company LLC

(Sprawa C-423/17)

(2017/C 318/13)

Język postępowania: niderlandzki

Sąd odsyłający

Gerechtshof Den Haag

Strony w postępowaniu głównym

Strona wnosząca odwołanie: Staat der Nederlanden

Druga strona postępowania: Warner-Lambert Company LLC

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy art. 11 dyrektywy 2001/83⁽¹⁾ lub inny przepis prawa Unii należy interpretować w ten sposób, że powiadomienie, w drodze którego osoba wnosząca o wydanie pozwolenia na dopuszczenie do obrotu produktu generycznego w rozumieniu art. 10 dyrektywy 2001/83 lub będąca posiadaczem takiego pozwolenia informuje urząd, iż w charakterystyce produktu leczniczego i ulotce informacyjnej produktu generycznego nie umieszcza tych części charakterystyki referencyjnego produktu leczniczego, które odnoszą się do wskazań lub dawkowania i objęte są wynikającym z patentu prawem osoby trzeciej, należy uznać za wniosek o ograniczenie pozwolenia na dopuszczenie do obrotu, który musi skutkować tym, że pozwolenie na dopuszczenie do obrotu lub będąca posiadaczem takiego pozwolenia zawiadomiła urząd, iż w charakterystyce produktu leczniczego i ulotce informacyjnej nie umieszcza tych części charakterystyki referencyjnego produktu leczniczego, które odnoszą się do wskazań lub dawkowania i objęte są wynikającym z patentu prawem osoby trzeciej?
- 2) W razie odpowiedzi przeczącej na pytanie pierwsze: czy art. 11 i art. 21 ust. 3 dyrektywy 2001/83 lub inne przepisy prawa Unii sprzeciwiają się temu, by w ramach pozwolenia wydanego na podstawie art. 6 w związku z art. 10 dyrektywy 2001/83 właściwy organ publikował charakterystykę produktu leczniczego i ulotkę informacyjną wraz z częściami odnoszącymi się do wskazań lub dawkowania, objętymi wynikającym z patentu prawem osoby trzeciej, w sytuacji gdy osoba wnosząca o wydanie pozwolenia na dopuszczenie do obrotu lub będąca posiadaczem takiego pozwolenia zawiadomiła urząd, iż w charakterystyce produktu leczniczego i ulotce informacyjnej nie umieszcza tych części charakterystyki referencyjnego produktu leczniczego, które odnoszą się do wskazań lub dawkowania i objęte są wynikającym z patentu prawem osoby trzeciej?
- 3) Czy dla odpowiedzi na pytanie drugie ma znaczenie fakt, że właściwy organ wymaga od posiadacza pozwolenia, aby zamieścił w ulotce informacyjnej, którą musi dołączyć do opakowania produktu leczniczego, odesłanie do strony internetowej tego organu, na której opublikowana jest charakterystyka produktu leczniczego włącznie z tymi częściami, które odnoszą się do wskazań lub dawkowania i objęte są wynikającym z patentu prawem osoby trzeciej, podczas gdy na podstawie art. 11 dyrektywy 2001/83 części te nie są umieszczane w ulotce informacyjnej?

⁽¹⁾ Dyrektywa 2001/83/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 6 listopada 2001 r. w sprawie wspólnotowego kodeksu odnoszącego się do produktów leczniczych stosowanych u ludzi (Dz.U. 2001, L 311, s. 67).

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Supreme Court of the United Kingdom (Zjednoczone Królestwo) w dniu 17 lipca 2017 r. – Dermot Patrick O'Brien/ Ministry of Justice (dawniej Department for Constitutional Affairs)

(Sprawa C-432/17)

(2017/C 318/14)

Język postępowania: angielski

Sąd odsyłający

Supreme Court of the United Kingdom

Strony w postępowaniu głównym

Strona wnosząca odwołanie: Dermot Patrick O'Brien

Druga strona postępowania: Ministry of Justice (dawniej Department for Constitutional Affairs)

Pytanie prejudycjalne

Czy dyrektywa 97/81⁽¹⁾, a w szczególności klauzula 4 załączonego doń porozumienia ramowego, dotycząca zasady niedyskryminacji, wymaga, aby okresy pracy, które miały miejsce przed upływem terminu transpozycji tej dyrektywy, były uwzględniane przy wyliczaniu kwoty emerytury pracownika zatrudnionego w niepełnym wymiarze godzin, w sytuacji gdy byłyby one uwzględniane przy wyliczaniu emerytury porównywalnego pracownika zatrudnionego w pełnym wymiarze godzin?

⁽¹⁾ Dyrektywa Rady 97/81/WE z dnia 15 grudnia 1997 r. w sprawie porozumienia ramowego dotyczącego pracy w niepełnym wymiarze godzin zawartego przez UNICE, CEEP i ETUC – załącznik: Porozumienie ramowe w sprawie pracy w niepełnym wymiarze godzin (Dz.U. 1998, L 14, s. 9).